

” **Det handler om å rette arbeiderklassens frustrasjon alle andre steder enn mot ekstrem ulikhet, overklassen og kapitaleiernes makt.**

Bjørgeiv Braanen, redaktør om Trumps høyrepopulistiske prosjekt. (Klassekampen)

” **Donald Trump skjønner ikke at han lyver. Det er det som er skremmende.**

Svein Harald Røine, lederutvikler og forfatter. (Nettavisen)

rnektelser

er: Agder Tingrett frifant i mars 2015 en imam fra Kristiansand for æreskrenkelser for å ha referert til Arne Tuxen og SIAN som 'rasistiske'.

At slike syn har faktiske konsekvenser for det vanlige norske borgere opplever av rasisme og diskriminering bekreftes til fulle av det faktum at SIAN-medlemmet Merete Hodne nylig er dømt for diskriminering av en ung muslimsk kvinne i to rettsinstanser.

I SIAN-kretser omtaler man blant annet regelmessig islam som «en kreftsvulst» og som «verre enn nazisme», samtidig som man snakker om muslimer «Allah-ufiserte hjerner som må desinfiseres med salmiakk.» Konklusjonen om at europeisk rasisme bare unntaksvis har dreid seg om 'rase', biologi og hudfarge er sentral i internasjonal rasismeforskning fra senere tid. Det er også et særdeles veletablert funn rasismeforskning-

gen siden 1980-tallet at den kulturelle rasismen i stor grad har erstattet den biologiske rasismen. Både norsk og internasjonal lovgivning på feltet har også lenge tatt høyde for at rasismen på langt nær lar seg begrense til 'biologi' og 'hudfarge'. Straffelovens § 185 Om Hatytringer samt FNs rasediskrimineringskonvensjon av 1965 er gode utgangspunkt for enhver som måtte være interessert i fakta her.

Når vi overfor VG har bekreftet at «det finnes lite forskning på rasisme i Norge, og at det derfor er vanskelig å si noe helt presist om utviklingen», erklærer Rolness med brask og bram at vi da «ikke lenger uttaler oss som forskere.»

Nå er det et hevdvunnet prinsipp at man som forsker ikke bør være for kategorisk, men heller ta forbehold, når dataene ikke strekker til for bastante slutninger. Det vi er blitt spurt om her er utvikling over tid hva angår utbredelse og omfang av rasisme i Norge – og vi har altså her formulert oss forsiktig og med forbehold, slik forskningsetikken på dette feltet faktisk råder enhver forsker til å gjøre.

Det er i denne sammenheng også verdt å nevne at en viktig grunn til at vi har manglende forskningsdata på dette feltet er at det kun fem år etter Breiviks terrorangrep knapt nok er bevilget en eneste krone til uavhengig forskning på rasisme her i landet. Det gir grunn til nok så alvorlige bekymringer knyttet til den manglende forskningspolitiske viljen til å erkjenne at rasisme er og forblir et samfunnsmessig problem med betydelige konsekvenser for de som rammes av den.

For øvrig: Hvis Rolness og andre skulle være i tvil om at muslimer er særlig utsatte for rasisme i vår tid, anbefales en aldri så liten kikk på rapportert hatkriminalitet i Oslo politidistrikt fra 2015.

Tilslutt: det finnes selvsagt overhodet ingen forskning som kan bekrefte Rolness' fantasifulle påstand om at «rasisme skapes gjennom alt snakket om det.»

Narkotikapolitiforening i sin rolle som politi kan pågripe og foreta husransakelse av politiske opponenter på grunnlag av at "hun så ruset ut" Dette er ikke det eneste tilfellet der politiet foretar særdeles inngripende tiltak på galt grunnlag.

En forutsetning for å kunne fravike kravet om rett til privatliv, er hvis særlige samfunnshensyn tilsier det. Det er imidlertid ingenting som tyder på at forbudspolitikken ivaretar hensyn til folkehelsen, hvilket var grunnlaget for at en ekspertkomisjon fra John Hopkins og Lancet i 2016 gikk inn for avkriminalisering av bruk og

besittelse, mens det anerkjente medisinske tidsskriftet BMJ ganske nylig tok til orde for det samme på lederplass.

Når Tajik og Høie nå tar til orde for en omlegging mot en mer human rusmiddelpolitikk, er det viktig at vi ikke viker bort fra den mer prinsipielle diskusjonen. Vi må sikre behandling og ettervern av de som trenger hjelp, og vi alle enige om at straff ikke fungerer. Samtidig må vi også verne om rettighetene til de av oss som har valgt å bruke mindre skadelige rusmidler enn flertallet. Her har vi fortsatt et lite stykke igjen.

Eriksson og lojalitet

Jeg har nylig lest boken til Robert Eriksson (Frp). Hovedinntrykket en sitter igjen med er at Eriksson er en

ærlig, uredd og ikke minst handlekraftig politiker. Hans opplevelse av byråkratiet i departementet er både skuffende og utrolig

overraskende. Det er spesielt to forhold han trekker fram, det ene er motviljen til å utføre ordren en statsråd gir, det andre er å forhale en sak. Begge deler har han opplevd, og det er mildt sagt både skremmende og overraskende.

Personlig har jeg levd med den oppfatningen at byråkratene alltid står

på pinne for sin statsråd uavhengig av parti, men i følge Eriksson fungerer det absolutt ikke slik i Arbeids- og

sosialdepartementet. Det er spesielt to forhold han trekker fram: Det ene er motviljen til å utføre ordren en statsråd gir, det andre er å forhale en sak.

At boken til Eriksson ikke har vakt større oppsikt, er veldig overraskende. Ifølge opplysninger som kommer fram i boken er det tydelig behov for å ta en opprydding i det nevnte departementet.

Knut Opedal, Odda

Nådeløse NRK

Det nylige portrettintervjuet på Dagsrevyen med Oslo-biskop Ole Christian Kvarme var ikke et godt journalistisk håndverk. Biskopen ble slått med verste type negative beskyldninger vedr. homofili og mye annet.

Når en i tillegg for høre om rolleblanding hos Tomm Kristiansen, journalisten i NRK, så faller alt på sin plass. Det er et trist syn at en statskanal kan tillate et slikt ensidig og negativt portrettintervju. Har ikke biskopen gjort noe som helst positivt i sin karriere i kirken? Kvarme fortjener honnør, ikke et spark i ansiktet. Vi er lei nådeløse og ensidige intervjuer.

Terje Lie, Akershus

Folket som valgte fred – og tapte

I Vest-Sahara valgte de å legge ned våpnene og starte en dialog med okkupasjonsmakten Marokko. Det har ikke lønnet seg, og heller ikke Norge har støttet folket som valgte fred foran krig.

Hva er viktigst? Å støtte de som kjemper for fred uten våpen, eller å ta vare på handelspartnerne sine? Et slikt dilemma har vært aktuelt for Norge og andre vestlige land i over 40 år. Så langt har ikke Norge klart å velge hvilken side de skal ta.

Konflikten i Vest-Sahara kan trygt kalles en glemt konflikt. Området har vært okkupert i 40 år, og et folk har vært på flukt like lenge. Marokko tar tiden til hjelp, og sier gang på gang at Vest-Sahara er en del av Marokko, i håp om at en løgn blir sann om du bare gjentar den ofte nok.

For 26 år siden signerte Marokko og frigjøringsbevegelsen i Vest-Sahara, Polisario, en fredsavtale. Avtalen var at en folkeavstemning skulle avgjøre Vest-Saharas framtid. Men i dag, 26 år etter, har lite skjedd – og Marokko strammer stadig grepet.

Man skulle tro Norge støttet den svake og okkuperte part, men det gjør vi ikke. Norske regjeringer har sittet stille i båten, kanskje på grunn av manglende kunnskap eller i frykt for konsekvensene.

Rett skal være rett. Norge støtter heller ikke Marokko, og vårt eget oljefond holder seg unna alle selskap som opererer i Vest-Sahara. I tillegg får vi i Kirkens Nødhjelp penger fra Utenriksdepartementet (UD) til å drive hjelpearbeid blant flyktninger fra Vest-Sahara.

Men hver gang Norge utfordres på sitt stæsted i Vest-Sahara-konflikten, sier UD at de støtter FN sin linje. Men det er ikke nok, fordi FN fungerer ikke i denne konflikten. For Marokkos gode venner i Frankrike sitter med veto i Sikkerhetsrådet og blokkerer alle forslag som går i Marokkos disfavør. Kirkens Nødhjelp mener det er på

høy tid at Norge viser politisk støtte til Vest-Sahara. Å okkupere og diskriminere et helt folk er ikke greit. Og vi må vise verden at de som kjemper for fred uten våpen skal bli hørt – ikke tiert i hjel.

Ingrid Næss Holm, ass. avdelingsleder for politikk og samfunn i Kirkens Nødhjelp

Helligdommen Solskjær

Fallhøyden var trolig grunnen til at Ole Gunnar Solskjær sa nei til å trene et svakt norsk fotballandslag. Solskjær har vært Norges mest populære fotballprofil i et par tiår og vil forståelig nok ikke miste ryktet sitt. Norge har ikke hatt et brukbart landslag siden Drillos, og heller ikke et bedre mannskap. Da sier det seg selv at nedturen ville ha vært en katastrofe for helligdommen fra Kristiansund. Ingen grunn til å kritisere ham for det. Veien fra

himmel til helvete er kort, og det vet også Ole Gunnar Solskjær.

Sigurd O. Larsen, Haugesund

Rasisme

På visse områder går menneskeheten to skritt frem, og ett tilbake. I det store perspektivet kom opphold av slavehold sent på 1800-tallet i USA, mens fulle rettigheter for svarte først ble innført med borgerrettighetsbevegelsen i 1964. Nå kan det se ut som om de neste fire årene vil bli et tilbakeskritt med president Trumps løfter både om bygging av en mur og vise ut dem som er ulovlig i USA.

Jan Rokne

«Håkky»

Norske skikommentatorer har aldri forstått at det er tysk språk som gjelder i alpin. Hver gang en skiløper sitter på huk, så er kommentaren: «Sitter i håkky». Nei mine herrer, løperen sitter i «håkke»! Dette er fra det tyske ordet «hocken» som betyr å sitte på huk. År etter år hører jeg våre eksperter bruke «håkky». Også langrennskommentatorer. Skjerp dere.

Norsk-østrierer